



PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

28.02.2022 r.



KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIIS TREŚCI

Sprzedaż wyprodukowanych wzorców etanolowych nie generuje obowiązków w podatku akcyzowym, interpretacja indywidualna DKIS z 10 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4013.343.2021.1.MAZ. 3

Dodatnia wartość firmy (*goodwill*), rozumiana jako nadwyżka ceny nabycia nad wartością rynkową składników majątkowych przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części, nie stanowi prawa majątkowego w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy PCC, uchwała NSA z 21 lutego 2022 r., sygn. III FPS 2/21 4

Sprzedaż wyprodukowanych wzorców etanolowych nie generuje obowiązków w podatku akcyzowym, interpretacja indywidualna DKIS z 10 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4013.343.2021.1.MAZ.

W omawianej sprawie Wnioskodawca w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się sprzedażą alkomatów, a także wykonuje usługi serwisowe tych urządzeń, w tym dokonuje ich odpowiedniej adiustacji (strojenia). Proces ten ma na celu doprowadzenie przyrządu pomiarowego do stanu działania odpowiadającego jego przeznaczeniu, tak aby możliwe było zweryfikowanie poprawności wskazań tych alkomatów.

Do wykonywania tego procesu niezbędne jest wykorzystanie tzw. wzorców etanolowych (odczynników laboratoryjnych), które są wytwarzane przez Spółkę w jej laboratorium. Wzorce etanolowe są to wodne roztwory etanolu i zawierają w składzie wodę demineralizowaną oraz alkohol etylowy o odpowiednim stężeniu oraz proporcji. Stężenia wodnych wzorców etanolu produkowanych przez Spółkę nie przekraczają 0,5% obj. zawartości alkoholu.

Wnioskodawca zwrócił się do Dyrektora KIS o potwierdzenie, czy sprzedaż wyprodukowanych przez niego ww. wzorców etanolowych podlega opodatkowaniu akcyzą oraz czy - jako ich producent - Spółka będzie zobowiązana do prowadzenia ewidencji i/lub innej dokumentacji dla celów rozliczeń podatku akcyzowego.

W ocenie Spółki, z uwagi na zawartość alkoholu w tych wzorcach na poziomie poniżej 1% obj., należy uznać, iż nie stanowią one wyrobu akcyzowego w rozumieniu przepisów akcyzowych (tu: alkoholu etylowego zawartego w wyrobach niebędących wyrobami akcyzowymi o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 1,2% obj.). Spółka podniosła również, że alkohol etylowy używany do produkcji ww. wzorców korzysta ze zwolnienia od akcyzy na podstawie Rozporządzenia Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (dalej: Rozporządzenie MF w sprawie zwolnień). Zwolnienie to obejmuje napoje alkoholowe (w tym alkohol etylowy) używany: jako próbki do analiz, niezbędnych prób produkcyjnych lub celów naukowych; do badań naukowych; oraz do procesów produkcyjnych (pod warunkiem, że produkt końcowy nie zawiera alkoholu).

W konsekwencji, zdaniem Spółki, sprzedaż tych wzorców nie podlega opodatkowaniu

akcyzą, jak również nie jest wymagana rejestracja Wnioskodawcy dla celów podatku akcyzowego oraz prowadzenie jakiegokolwiek ewidencji czy dokumentacji akcyzowej w tym zakresie.

Dyrektor KIS zgodził się ze stanowiskiem Spółki i uznał, że skoro ww. wzorce etanolowe, jak również zawarty w nich alkohol etylowy, nie są wyrobami akcyzowymi w myśl przepisów akcyzowych, to sprzedaż tych wzorców nie podlega opodatkowaniu akcyzą. W związku z tym, że Wnioskodawca zamierza produkować wzorce, które nie są wyrobami akcyzowymi, nie będą na nim ciążyły obowiązki w zakresie ewidencji i dokumentacji tego wyrobu do celów akcyzy, a także obowiązek rejestracji akcyzowej w zakresie produkcji tych wzorców.

Komentarz eksperta

Omawiane rozstrzygnięcie Dyrektora KIS należy uznać za słuszne, przy czym, w mojej ocenie, nie obejmuje ono kompleksowo kwestii obowiązków akcyzowych związanych z działalnością opisaną we wniosku o wydanie interpretacji. Także sam Dyrektor KIS zawarł w tej interpretacji zastrzeżenie, iż nie rozstrzyga ona zagadnień z zakresu zwolnienia od akcyzy alkoholu etylowego wykorzystywanego do produkcji ww. wzorców, gdyż nie było to przedmiotem przedstawionego zdarzenia przyszłego przez Spółkę, jak również nie zostało objęte zakresem pytań. Tym samym, omawiana interpretacja nie odnosi się do zagadnień związanych z np. ewidencją/dokumentacją czy też obowiązkiem rejestracji akcyzowej w związku z nabywaniem alkoholu zwolnionego z akcyzy i zużywaniem go do produkcji wzorców etanolowych.

Powyższa uwaga Dyrektora KIS nabiera szczególnego znaczenia wobec faktu, że Spółka we wniosku o interpretację sama wskazała, że alkohol zużywany do produkcji ww. wzorców korzysta ze zwolnienia od akcyzy, o którym mowa w przepisach § 9 Rozporządzenia MF w sprawie zwolnień, co możliwe jest wyłącznie w określonych w przepisach przypadkach oraz uzależnione jest od spełnienia dodatkowych warunków. W szczególności, taki alkohol może podlegać zwolnieniu od akcyzy w przypadku dostarczenia go ze składu podatkowego na terytorium kraju do podmiotu zużywającego. Warunkiem stosowania tego zwolnienia będzie m.in. przemieszczanie tego alkoholu na podstawie dokumentu

e-DD za pośrednictwem systemu EMCS PL 2, potwierdzenie przez Spółkę odbioru alkoholu poprzez tzw. raport odbioru generowany w ww. systemie, a także dokonanie przez odbiorcę tego alkoholu (podmiot zużywający) zgłoszenia rejestracyjnego dla celów akcyzy.

Ponadto, prowadzenie działalności z wykorzystaniem alkoholu etylowego zwolnionego od akcyzy generuje obowiązek składania deklaracji akcyzowych, oraz prowadzenia ewidencji wyrobów zwolnionych od akcyzy. Kwestie te zostały jednak zarówno przez Wnioskodawcę jak i organ całkowicie pominięte w tej sprawie. Co najistotniejsze, sama kwestia możliwości zastosowania tego zwolnienia w działalności Wnioskodawcy w ogóle nie była przedmiotem zapytania. Niezależnie jednak od braków wniosku w tym zakresie, organ interpretacyjny powinien zwrócić uwagę na potencjalne dodatkowe obowiązki związane ze stosowaniem zwolnienia od akcyzy, zwłaszcza, że wywołują one m.in. obowiązki, o które pytał Wnioskodawca.



MATEUSZ ŚLIWIŃSKI
STARSZY KONSULTANT

Dodatnia wartość firmy (*goodwill*), rozumiana jako nadwyżka ceny nabycia nad wartością rynkową składników majątkowych przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części, nie stanowi prawa majątkowego w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy PCC, uchwała NSA z 21 lutego 2022 r., sygn. III FPS 2/21

Rozpoznając sprawę NSA podkreślił, że kwestia opodatkowania *goodwill* jest zagadnieniem prawnym budzącym poważne wątpliwości zarówno jeśli chodzi o złożoność prawną, jak również niezgodność poglądów na powyższą kwestię w orzecznictwie WSA oraz NSA.

Należy zauważyć, że wartość firmy, czyli *goodwill*, odzwierciedla dodatnią różnicę pomiędzy wartością poszczególnych rzeczy i praw majątkowych składających się na przedsiębiorstwo, a ceną, po której następuje nabycie tego przedsiębiorstwa. Określenie to wskazuje jaką część wartości przedsiębiorstwa wynika z jego nieujawnionych aktywów oraz korzyści z naby-

cia działającego już i generującego określone przychody zbioru aktywów. Podkreślenia wymaga, że wartość firmy ma wymiar majątkowy i w świetle przepisów o podatkach dochodowych skutkuje powstaniem i rozliczaniem odpisów amortyzacyjnych od wartości niematerialnej i prawnej, której wartość firmy - jako integralna część transakcji mająca za przedmiot przedsiębiorstwa - nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Konstatacja ta powoduje, że uzasadnione jest pytanie o zasady opodatkowania transakcji nabycia takich wartości pod rządami ustawy PCC.

NSA wskazał, że pojęcie *goodwill* oznacza nie tylko klientelę, która rozumiana jest jako utrwalone kontakty, czy też współpraca z klientami, ale także renomę przedsiębiorstwa, fizyczną lokalizację jego działalności, wysokość udziałów w rynku danych towarów czy usług. W literaturze polskiej do *goodwill* zalicza się m.in. warunki rozwojowe przedsiębiorstwa, jego pozycję na rynku, stałość klienteli, zorganizowanie personelu, dobrą renomę, przygotowanie fachowej załogi, organizację, stałość systemów kooperacji.

W dalszej części uchwały podkreślono, iż *goodwill*, pomimo posiadania pewnego wymiaru finansowego, nie jest prawem majątkowym, a w rezultacie nie powinna zostać uwzględniona w podstawie opodatkowania PCC. Przyjmuje się bowiem, że prawa majątkowe muszą mieć charakter majątkowy, czyli muszą mieć wartość majątkową w obrocie bez względu na to, czy są zbywalne, czy też są niezbywalne jako ściśle związane z określoną osobą, a także niezależnie od tego czy mają za przedmiot rzecz. Pojęcie prawa majątkowego jest rozumiane w doktrynie prawa cywilnego szeroko, obejmuje ono również pewne stany faktyczne, z których wynikają konkretne uprawnienia lub roszczenia mające wartość majątkową, traktowane w obrocie jako prawa majątkowe. Oznacza to, że wartość firmy (*goodwill*), a zwłaszcza wartość majątkowa, którą ona reprezentuje, nie może być przedmiotem sprzedaży - jako czynności opodatkowanej na podstawie przepisów ustawy PCC - gdyż nie istnieje jako taka u sprzedającego, a jej wartość z perspektywy zawieranej transakcji jest kreowana właśnie na jej potrzeby.

W konsekwencji, rozpatrując wartość firmy jako przedmiot opodatkowania PCC, należy pamiętać o tym, że w przypadku przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części opodatkowaniu będą podlegać wyłącznie jego poszczególne elementy. Będą to poza tym wyłącznie

takie elementy, które będą stanowić identyfikowalne rzeczy i prawa.

Jeśli wartość firmy powstaje jako wartość majątkowa dopiero w momencie nabycia oraz co do zasady nie powinna składać się z praw majątkowych, trudno ją jako taką traktować. Przedstawiona powyżej analiza wartości firmy dowodzi, że nie sposób na gruncie prawa podatkowego, a w szczególności ustawy PCC, przyjąć, że podlega ona opodatkowaniu jako prawo majątkowe. Sprzeciwia się temu definicja tego pojęcia na gruncie prawa zarówno bilansowego, jak i cywilnego. Nie można więc konstruować możliwości opodatkowania bazując jedynie na związku wartości firmy z przedsiębiorstwem, jako zbiorem składników majątkowych.

Komentarz eksperta

Uchwała siedmiu sędziów NSA powinna z jednej strony ujednolicić linię orzecniczą sądów administracyjnych w zakresie opodatkowania PCC dodatniej wartości firmy, z drugiej zaś zakończy spory podatników z organami podatkowymi na tym tle. Warto przypomnieć, że *goodwill* jest rozumiana jako nadwyżka ceny sprzedaży nad wartością rynkową składników majątkowych przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części. Na wartość firmy składa się m.in. renowa rynkowa, wartość doświadczenia pracowników (know-how) czy kontaktów handlowych nabywanego przedsiębiorstwa (lub jego zorganizowanej części).

Na tle opodatkowania PCC dodatniej wartości przedsiębiorstwa istnieją dwie linie orzecnicze sądów administracyjnych. Zgodnie z pierwszą, profiskalną, wykładnią przepisów, *goodwill* to prawo majątkowe na dobrach niematerialnych i podlega opodatkowaniu PCC, przy czym nie ma znaczenia, że prawo te nie zostało wprost wyodrębnione w ustawie PCC, ponieważ porządek prawny zezwala na kształtowanie również nie przewidzianych przez siebie praw podmiotowych, praktyka zaś wytwarza typy takich praw nieznanie przepisom prawa.

Ponadto, już sama możliwość wyceny tego prawa wskazuje na jego majątkowy charakter. Takie stanowisko zostało wyrażone m.in. w wyroku NSA z 14 listopada 2018 r., sygn. II FSK 3253/16 czy wyroku WSA w Warszawie z 8 września 2020 r., sygn. III SA/Wa 2577/19.

Wedle drugiej linii orzecniczej *goodwill* stanowi jedynie wartość ekonomiczną, która nie może być przedmiotem samodzielnego obrotu, a w konsekwencji nie jest prawem majątkowym w rozumieniu ustawy PCC. Tak orzekł NSA m.in. w wyrokach: z 8 października 2019 r., sygn. II FSK 3272/17; z 23 maja 2019 r., sygn. II FSK 1393/17 czy z 28 czerwca 2018 r., sygn. II FSK 1932/16.

Odnosząc się do treści uchwały NSA wskazał, że dodatnia wartość firmy nie jest ani rzeczą, ani prawem majątkowym, nie jest bowiem związana z żadnym uprawnieniem mającym swe źródło w przepisach prawa, jak również nie odpowiada jej żaden obowiązek świadczenia lub powstrzymywania się od określonych działań przez inne podmioty. Ponadto skład orzekający słusznie podniósł, że przedmiot sprzedaży nie może być nabywany konstytutywnie, a mianowicie w ten sposób, że powstaje on dopiero z momentem dokonania czynności, wartość firmy jako taka nie istnieje bowiem przed sprzedażą przedsiębiorstwa.

Podjęta uchwała powinna uporządkować orzecznictwo i praktykę dotyczącą sprzedaży przedsiębiorstw lub ich zorganizowanych części. Warto zwrócić uwagę na dodatkowy aspekt przedmiotowej uchwały, ponieważ będzie ona stanowiła dla podatników silny argument za wystąpieniem z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty w PCC i dochodzeniem zwrotu podatku, jeżeli w przeszłości przy okazji transakcji *asset deal* zapłacono PCC od dodatniej wartości firmy.



BARTOSZ PODSKALNY
KONSULTANT PODATKOWY



WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Zasady ustalania kosztów uzyskania przychodu przy sprzedaży przedmiotu aportu w postaci środków trwałych i WNiP wniesionego z agio, wyrok NSA z 16 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1427/19	7
Przesłanki uznania danego podmiotu za zależnego przedstawiciela w świetle art. 5 ust. 5 polsko-niemieckiej UPO, wyrok NSA z 15 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1340/19	7
Spółka powinna rozliczać dopuszczalny limit pomocy publicznej odrębnie dla każdej SSE nawet wtedy, gdy te strefy mieszczą się na terenie jednego województwa, wyrok NSA z 15 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1233/19	7
Przesłanki skorzystania ze zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 4b ustawy CIT, wyrok WSA w Szczecinie z 17 lutego 2022 r., sygn. I SA/SZ 913/21	7
Stawka podatku od nieruchomości dla budynków (lokalii) mieszkalnych oddawanych przez spółkę w najem na cele mieszkaniowe, wyrok WSA we Wrocławiu z 16 lutego 2022 r., sygn. I SA/WR 621/20	8
Kwestia zastosowania art. 26a § 1 OP – wyrok 7 sędziów NSA z 14 lutego 2022 r., sygn. II FSK 210/19	8

Zasady ustalania kosztów uzyskania przychodu przy sprzedaży przedmiotu aportu w postaci środków trwałych i WNiP wniesionego z agio, wyrok NSA z 16 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1427/19

Zmiana ustawy CIT dotycząca art. 12 ust. 1 pkt 7, w wyniku której przepis ten odwołuje się aktualnie do wartości wkładu nie niższej od wartości rynkowej powoduje również, że spółka przyjmująca wkład niepieniężny, w przypadku późniejszego zbycia takiego przedmiotu wkładu, może rozpoznać jako koszt zbycia wartość emisyjną wydanych udziałów w zamian za wniesiony wkład niepieniężny.

Natomiast w przypadku zbycia składników majątku wniesionego do spółki jako wkład niepieniężny, który został zaliczony do środków trwałych, spółce otrzymującej aport koszt należy określić jako wartość początkową pomniejszoną o dokonane odpisy amortyzacyjne.

Przesłanki uznania danego podmiotu za zależnego przedstawiciela w świetle art. 5 ust. 5 polsko-niemieckiej UPO, wyrok NSA z 15 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1340/19

Pogląd organu jakoby C. była zależnym przedstawicielem spółki niemieckiej na podstawie art. 5 ust. 5 polsko-niemieckiej UPO jest wadliwy. Z analizy opisu stanu faktycznego wynika, że C. nie posiada pełnomocnictwa do działania w imieniu spółki. Ponadto usługi nabywane przez spółkę mają na celu obsługę klientów już pozyskanych, będących wynikiem uprzedniej działalności spółki. Działalność C. nie polega więc na zawieraniu nowych umów, lecz wiąże się z jakimś rodzajem obsługi umów już zawartych. C. prowadzi również swoją własną działalność, a współpraca ze spółką nie jest jej jedynym źródłem dochodu.

Co prawda istnieje pewien zakres kontroli spółki nad C., ale z pewnością nie w takim stopniu aby można było mówić o zależności. Ponadto C. będzie ponosić odpowiedzialność za własne działania i terminowość wykonywanych usług na rzecz spółki, wykonuje swoją działalność na własny rachunek, będzie działać na własną rzecz, nie będzie podlegać wskazówkom spółki, nie będą także zwracane żadne wydatki na

rzecz C. Spółka nie będzie kierować działaniami C. Wreszcie sama dostępność do magazynu C., w którym będą przechowywane towary spółki jest bardzo ograniczona, a praktycznie niemożliwa.

Spółka powinna rozliczać dopuszczalny limit pomocy publicznej odrębnie dla każdej SSE nawet wtedy, gdy te strefy mieszczą się na terenie jednego województwa, wyrok NSA z 15 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1233/19

Zgodnie z literalnym brzmieniem art. 16 ust. 1 ustawy o SSE, podstawą do korzystania z pomocy publicznej, udzielanej zgodnie z ustawą, jest zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej na terenie danej strefy, zatem „jednej strefy” a nie „kilku/wielu stref”. Wobec tego nie ma znaczenia, że spółka działa na terenie jednego województwa. Skoro działa w dwóch różnych strefach, powinna oceniać dopuszczalny limit korzystania z pomocy publicznej (w tym ze zwolnienia dochodów z opodatkowania) odrębnie w odniesieniu do każdej strefy.

W celu ustalenia przychodu (dochodu) z działalności zwolnionej i opodatkowanej spółka zobowiązana jest do prowadzenia ewidencji spełniającej wymogi art. 9 ust. 1 ustawy CIT. Ewidencja ta powinna umożliwiać rozliczenie pomocy publicznej i wyliczenie dochodu zwolnionego z opodatkowania dla każdej ze stref odrębnie.

Przesłanki skorzystania ze zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 4b ustawy CIT, wyrok WSA w Szczecinie z 17 lutego 2022 r., sygn. I SA/SZ 913/21

W analizowanej sprawie spółka nie będzie miała możliwości skorzystania ze zwolnienia określonego w art. 17 ust. 1 pkt 4b ustawy CIT, ponieważ warunek podmiotowy nie zostanie spełniony. Z wniosku jednoznacznie wynika bowiem, że udziałowcami spółki są spółki z o.o. z siedzibą na terytorium Polski. Fakt, że kościelnymi osobami prawnymi są udziałowcy wspólników spółki, a nie udziałowcy spółki, nie wypełnia warunków powyższego zwolnienia.

Stawka podatku od nieruchomości dla budynków (lokal) mieszkalnych oddawanych przez spółkę w najem na cele mieszkaniowe, wyrok WSA we Wrocławiu z 16 lutego 2022 r., sygn. I SA/WR 621/20

Należy podkreślić, że w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest mowa o zajęciu budynku mieszkalnego lub jego części na prowadzenie działalności gospodarczej, a nie na prowadzeniu w tym budynku lub jego części działalności gospodarczej.

Spółka, której działalność gospodarcza polega na świadczeniu usług wynajmu lokali, będzie realizowała cele mieszkaniowe, ale nie swoje tylko swoich kontrahentów. Okoliczność ta będzie istotą prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Ponadto, budynek mieszkalny lub wydzielone w nim samodzielne lokale będą środkami trwałymi spółki, a więc mienie to będzie środkiem umożliwiającym prowadzenie działalności gospodarczej.

Reasumując, do przedmiotowych budynków (ich części) zastosowanie znajdzie stawka

określona w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Kwestia zastosowania art. 26a § 1 OP – wyrok 7 sędziów NSA z 14 lutego 2022 r., sygn. II FSK 210/19

Unormowanie z art. 26a § 1 OP znajdzie zastosowanie do sytuacji, gdy płatnik - wypłacając podatnikowi wynagrodzenie ze stosunku pracy, będące przychodem, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy PIT - nie obliczył, nie pobrał, nie odprowadził zaliczki na podatek dochodowy, z uwagi na posiadaną interpretację indywidualną, do której się zastosował, a która to interpretacja następnie została zmieniona bądź wygasła.

Ograniczenie odpowiedzialności podatnika za podatek przewidziane w art. 26a § 1 OP nie znajdzie zastosowania w przypadku, gdy podatnik realizując obowiązek samoobliczenia podatku wpłacił po zakończeniu roku podatkowego należny podatek obejmujący również kwotę odpowiadającą wysokości niepobranej przez płatnika zaliczki.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Brak obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne od wypłacanego wspólnikom spółki wynagrodzenia w oparciu o art. 176 KSH, decyzja oddziału ZUS w Lublinie z 3 lutego 2022 r., sygn. DI/200000/43/121/2022	10
Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów VAT nieodliczonego z powodu braku faktury, którą kontrahent zobowiązany był wystawić, interpretacja indywidualna DKIS z 11 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.612.2021.2.AW	10
Płatności przekazywane przez spółkę do SPV w wykonaniu usługi administrowania wierzytelnościami nie mieszczą się w katalogu przychodów wymienionych w art. 21 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna DKIS z 11 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.631.2021.2.JD	10
Prace wykonywane przez pracownika spółki jako działalność badawczo-rozwojowa w rozumieniu art. 5a pkt 38 ustawy PIT, interpretacja indywidualna DKIS z 11 lutego 2022 r., sygn. 0115-KDIT1.4011.847.2021.2.MST	11
Kwestia opodatkowania VAT opłat pobieranych przez gminę od beneficjentów projektu za usługę przewozu osób z potrzebą wsparcia w zakresie mobilności. Obowiązek ewidencjonowania ww. opłat przy użyciu kasy zarejestrowanej na gminę, interpretacja indywidualna DKIS z 4 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.846.2021.2.AZ	11
Kwestia uznania spółki zawierającej umowy najmu konsumenckiego z osobami fizycznymi (konsumentami) za podatnika PNIF, interpretacja indywidualna DKIS z 1 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4016.8.2021.1.MBD	12

Brak obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne od wypłacanego wspólnikom spółki wynagrodzenia w oparciu o art. 176 KSH, decyzja oddziału ZUS w Lublinie z 3 lutego 2022 r., sygn. DI/200000/43/121/2022

Katalog tytułów do objęcia obowiązkiem ubezpieczeń nie zawiera w swej treści osób fizycznych wykonujących za wynagrodzeniem powtarzające się świadczenia niepieniężne w rozumieniu art. 176 KSH wyłącznie na podstawie umowy spółki. W konsekwencji samo wykonywanie przez te osoby świadczeń niepieniężnych za wynagrodzeniem nie powoduje powstania tytułu do objęcia obowiązkiem ubezpieczeń społecznych.

Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów VAT nieodliczonego z powodu braku faktury, którą kontrahent zobowiązany był wystawić, interpretacja indywidualna DKIS z 11 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.612.2021.2.AW

Przepis art. 16 ust. 1 pkt 46 ustawy CIT daje możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów VAT naliczonego, o ile podatnikowi nie przysługuje prawo do obniżenia kwoty lub zwrot różnicy VAT. Sformułowanie „podatnikowi nie przysługuje obniżenie kwoty lub zwrot różnicy VAT” należy wiązać z wyłączeniem prawa wynikającego z ustawy. Literalne brzmienie przepisu wskazuje więc, że nie ma on zastosowania do sytuacji, w których podatnikowi obniżenie kwoty podatku naliczonego przysługuje.

Obiektywnie bowiem spółce przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającego z charakteru danej transakcji. Uniemożliwia to jedynie niezgodne z prawem zachowanie kontrahenta, który – nie dochowując obowiązku wynikającego z przepisów dotyczących VAT – nie wystawił stosownego dokumentu uprawniającego do odliczenia podatku naliczonego. Dotyczy to tylko niektórych kontrahentów. W pozostałych przypadkach, gdy faktura zostaje wystawiona – prawo jest realizowane.

Nie ma zatem usprawiedliwionych podstaw do uznania, by ustawodawca przewidział stosowanie art. 16 ust. 1 pkt 46 ustawy CIT dla

sytuacji kompensowania niesolidności kontrahentów podatnika możliwością zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów VAT nieodliczanego tylko z uwagi na brak faktury, który należy traktować jako brak techniczny, a nie brak prawa do odliczenia.

Wobec powyższego, wskazane w opisie sprawy wydatki nie spełniają ustawowych przesłanek wskazanych w art. 16 ust. 1 pkt 46 lit. a tiret drugi ustawy CIT uprawniających do zaliczenia ich do kosztów uzyskania przychodów.

Płatności przekazywane przez spółkę do SPV w wykonaniu usługi administrowania wierzytelnościami nie mieszczą się w katalogu przychodów wymienionych w art. 21 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna DKIS z 11 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.631.2021.2.JD

Nie można płatności przekazywanych przez spółkę polską do SPV (spółka specjalnego przeznaczenia, będąca rezydentem podatkowym w Irlandii), pochodzących ze spłat wierzytelności (wierzytelności o zapłatę rat leasingowych oraz ewentualnie innych należności ubocznych wynikających z zawartych umów leasingu) przez leasingobiorców, uznać za należności za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, w tym także środka transportu, urządzenia handlowego lub naukowego, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy CIT.

Płatności przekazywane przez spółkę do SPV, pochodzące ze spłat dokonywanych przez leasingobiorców, nie będą się kwalifikować do żadnej z kategorii płatności wskazanych w art. 21 ust. 1 ustawy CIT. Płatności te nie będą także stanowić dywidendy lub innych dochodów (przychodów) z udziału w zyskach osób prawnych wskazanych w art. 22 ust. 1 ustawy CIT, ponieważ opisana sekurytyzacja nie będzie w żadnym razie powiązana z jakimkolwiek prawem SPV do udziału w zyskach spółki. Omawiane płatności powinny być uznane za dochód uzyskany przez SPV z działalności gospodarczej (działalności przedsiębiorstwa), który nie jest kwalifikowany do dochodów wskazanych w art. 21 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ustawy CIT. W konsekwencji, nie będzie on podlegał opodatkowaniu w Polsce.

Prace wykonywane przez pracownika spółki jako działalność badawczo-rozwojowa w rozumieniu art. 5a pkt 38 ustawy PIT, interpretacja indywidualna DKIS z 11 lutego 2022 r., sygn. 0115-KDIT1.4011.847.2021.2.MST

Przepisy dotyczące działalności badawczo-rozwojowej (B+R) należy interpretować ściśle, a zatem do działalności B+R można zaliczyć tylko te działania podatnika, które wyczerpują znamiona definicji zawartej w art. 5a pkt 38 ustawy PIT. Czynności podejmowane przez pracownika spółki stanowią działalność obejmującą badania aplikacyjne rozumiane jako prace mające na celu zdobycie nowej wiedzy oraz umiejętności, nastawione na opracowywanie nowych produktów, procesów lub usług lub wprowadzanie do nich znaczących ulepszeń.

Ponadto, czynności podejmowane przez tego pracownika stanowić będą prace rozwojowe obejmujące nabywanie, łączenie, kształtowanie i wykorzystywanie dostępnej aktualnie wiedzy i umiejętności do planowania produkcji oraz projektowania i tworzenia zmienionych, ulepszonych lub nowych produktów, procesów lub usług. Prace wykonywane przez pracownika spółki nie polegają na działaniach obejmujących zmiany rutynowe i okresowe. Pracownik wykonując swoje obowiązki podejmuje prace w sposób systematyczny. Celem prac wykonywanych przez tego pracownika jest zwiększenie zasobów wiedzy oraz wykorzystanie tych zasobów do tworzenia nowych zastosowań. Powyżej opisane prace wykonywane przez pracownika spółki spełniają definicję działalności B+R w rozumieniu art. 5a pkt 38 ustawy PIT.

Kwestia opodatkowania VAT opłat pobieranych przez gminę od beneficjentów projektu za usługę przewozu osób z potrzebą wsparcia w zakresie mobilności. Obowiązek ewidencjonowania ww. opłat przy użyciu kasy zarejestrowanej na gminę, interpretacja indywidualna DKIS z 4 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.846.2021.2.AZ

W analizowanej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której występuje skonkretyzowane świadczenie, które jest wykonywane pomiędzy dwoma określonymi stronami transakcji, dla którego istnieje bezpośredni beneficjent czynności. W tym przypadku

możliwe jest zidentyfikowanie konkretnego świadczenia wykonywanego przez gminę na rzecz określonego podmiotu – nabywcy (osoby z potrzebą wsparcia w zakresie mobilności).

Dlatego też, przedmiotowe czynności świadczone przez gminę spełniają definicję świadczenia usług zawartą w art. 8 ust. 1 ustawy VAT, a gmina w zakresie tych czynności nie korzysta z wyłączenia z grona podatników tego podatku. Świadczy bowiem w reżimie cywilnoprawnym (a nie publicznoprawnym) odpłatne usługi, a zatem wykonuje czynności wskazane w art. 5 ust. 1 ustawy VAT.

Należy zatem stwierdzić, że pobierając opłaty za usługę przewozu osób gmina działa w charakterze podatnika w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy VAT i w zakresie, w jakim realizuje te zadania, nie jest objęta regulacją art. 15 ust. 6 ustawy VAT. Ponadto wskazać należy, że ani przepisy ustawy VAT, ani też rozporządzeń wykonawczych do niej, nie przewidują zwolnienia od podatku dla usługi transportu osób, za którą gmina będzie pobierała wynagrodzenie. Zatem, usługa ta nie będzie korzystała ze zwolnienia z VAT. W konsekwencji, realizując projekt dofinansowany ze środków PFRON, należy na kasie fiskalnej doliczać VAT do opłat pobieranych od beneficjentów projektu, którzy ponoszą koszty obliczane zgodnie z regulaminem świadczenia usług transportowych *door-to-door*.

Nie ma żadnych podstaw do tego, aby gmina nie ewidencjonowała pobieranych opłat za pomocą własnej kasy rejestrującej (zarejestrowanej na gminę), bowiem w tym przypadku to gmina jest podmiotem świadczącym usługi w imieniu własnym. Gmina nie świadczy tych usług w imieniu i na rzecz PFRON. Okoliczność, że zgodnie z regulaminem konkursu grantowego, opłaty uzyskane od użytkowników usługi, po zakończeniu projektu przekazane zostaną do PFRON, nie oznacza, że obrót z tytułu świadczenia usług transportu osób nie jest w istocie obrotem gminy. Fakt, w jaki sposób gmina rozporządza uzyskanymi obrotami ze sprzedaży świadczonych usług, nie może decydować o braku obowiązku ewidencjonowania przy użyciu kasy zarejestrowanej na gminę.

Kwestia uznania spółki zawierającej umowy najmu konsumenckiego z osobami fizycznymi (konsumentami) za podatnika PNIF, interpretacja indywidualna DKIS z 1 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4016.8.2021.1.MBD

W związku z faktem, że spółka (podmiot prowadzący działalność finansową, w szczególności w zakresie zawierania umów leasingu operacyjnego i finansowego, umów najmu oraz udzielania klientom finansowania w formie pożyczek) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej i planowanego rozszerzenia swoich usług będzie zawierała wyłącznie umowy najmu konsumenckiego nieprzewidujące obowiązku nabycia przedmiotu umowy przez konsumenta, to zawieranie takich umów nie będzie stanowiło udzielania konsumentowi kredytu w rozumieniu art. 3 ustawy o kredycie konsumenckim.

Tym samym, spółka nie będzie uznana za kredytodawcę i w konsekwencji nie wypeł-

ni przesłanek definicji instytucji pożyczkowej w rozumieniu przepisów ustawy o kredycie konsumenckim. Sama ustawa o kredycie konsumenckim wskazuje, że jej przepisy nie mają zastosowania do umów najmu konsumenckiego, jeżeli taka umowa nie przewiduje obowiązku nabycia przedmiotu umowy przez konsumenta. Do umów najmu, które spółka planuje zawierać, nie będzie miał również zastosowania art. 4 ust. 4 ustawy o kredycie konsumenckim, ponieważ spółka nie będzie zawierała poza umowami najmu dodatkowych umów, które przewidywałyby obowiązek wykupu przedmiotu najmu przez konsumenta, na żądanie spółki.

Tym samym, skoro umowy najmu konsumenckiego, które spółka planuje zawierać, nie będą podlegały ustawie o kredycie konsumenckim, to spółka nie będzie instytucją pożyczkową w rozumieniu art. 5 pkt 2a ustawy o kredycie konsumenckim. Tym samym, spółka zawierając w przyszłości umowy najmu konsumenckiego nie będzie podatnikiem PNIF.



PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT



ANNA PACZUSKA
tel. +48 505 455 593
anna.paczuska@ptpodatki.pl



PATRYCJA LUTAK
tel. +48 519 898 310
patrycja.lutak@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

Al. Racławickie 8, 20-037 Lublin
tel. 519 407 698, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl